

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 20/2025**

Het Hof verwerpt het beroep tot vernietiging van de bepaling die ereloonsupplementen verbiedt voor ambulante zware medische beeldvorming die dringend is of die plaatsvindt tussen 8u en 18u op een weekday die geen feestdag is

Een in 2023 aangenomen wetsbepaling verbiedt ziekenhuisartsen die zware medische beeldvorming verstrekken, om ereloonsupplementen aan te rekenen voor ambulante zware medische beeldvorming die dringend is of die gebeurt tussen 8u en 18u in de week op een dag die geen feestdag is. Voor het overige laat die bepaling dergelijke ereloonsupplementen maar toe na schriftelijke en voorafgaande geïnformeerde toestemming. Enkele verenigingen en verschillende niet-geconventioneerde radiologen en vennootschappen van radiologen vorderen de vernietiging van die bepaling.

Het Hof verwerpt alle kritieken van de verzoekende partijen. Het oordeelt dat de bestreden bepaling de *standstill*-verplichting, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, de vrijheid van vereniging en het eigendomsrecht niet schendt.

1. Context van de zaak

Artikel 11 van de wet van 13 november 2023 beperkt de mogelijkheid voor ziekenhuisartsen die verstrekkingen verlenen met toepassing van zware medische beeldvorming (radiologen), om ereloonsupplementen aan te rekenen aan patiënten die niet gehospitaliseerd zijn. De ziekenhuisartsen die dergelijke verstrekkingen verlenen, mogen daarvoor nog slechts ereloonsupplementen aanrekenen indien de verstrekking wordt verleend op uitdrukkelijk verzoek van de patiënt tussen 18 uur en 8 uur of op een zaterdag, zondag of feestdag terwijl geen sprake is van een dringende medische noodzaak. De ziekenhuisarts moet in dat geval de patiënt voorafgaandelijk inlichten over de financiële gevolgen en zijn voorafgaande schriftelijke toestemming verkrijgen.

BVAS (Belgische Vereniging van Artsensyndicaten), een vereniging die de belangen behartigt van radiologen en meerdere niet-geconventioneerde radiologen en vennootschappen van radiologen vorderen de vernietiging van die bepaling.

2. Onderzoek door het Hof

2.1. De *standstill*-verplichting (B.8-B.11)

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepaling in strijd met de *standstill*-verplichting het beschermingsniveau van zowel het recht op arbeid als het recht op bescherming van de gezondheid vermindert.

Het Hof oordeelt dat de bestreden bepaling veeleer het recht op bescherming van de gezondheid waarborgt dan er afbreuk aan te doen, doordat zij de financiële toegankelijkheid van verstrekkingen die worden verleend met toepassing van zware medische beeldvorming voor niet-gehospitaliseerde patiënten verbetert. Weliswaar kan zij een negatieve financiële impact hebben op de niet-geconventioneerde radiologen en op de ziekenhuizen waar zij werken, maar het blijkt niet dat dat een achteruitgang, laat staan een aanzienlijke achteruitgang, van het beschermingsniveau van het recht op bescherming van de gezondheid inhoudt. Evenmin tonen de verzoekende partijen volgens het Hof aan dat dermate veel radiologen hun activiteiten zouden stopzetten of activiteiten zouden ontwikkelen buiten de Belgische ziekenhuizen, dat het beschermingsniveau van het recht op bescherming van de gezondheid aanzienlijk wordt verminderd.

Ook wat het recht op arbeid betreft, ziet het Hof geen aanzienlijke vermindering van het beschermingsniveau. De bestreden bepaling verhindert niet om zich als radioloog te vestigen of om het beroep van radioloog te blijven uitoefenen, noch om de honoraria te ontvangen die krachtens de tariefakkoorden van toepassing zijn op alle geconventioneerde radiologen en op de niet-geconventioneerde radiologen die geen ereloonsupplementen aanrekenen. Daarenboven is die bepaling uitsluitend van toepassing op verstrekkingen die worden verleend met toepassing van zware medische beeldvorming, en houdt zij geen absoluut verbod in.

Het Hof besluit dan ook dat de kritiek ongegrond is.

2.2. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie (B.12-B.34)

De verzoekende partijen werpen allereerst op dat een ongerechtvaardigd verschil in behandeling wordt ingesteld tussen niet-geconventioneerde radiologen en andere niet-geconventioneerde zorgverleners, en tussen patiënten die een ambulante verstrekking met toepassing van zware medische beeldvorming moeten ondergaan en andere patiënten.

Het Hof oordeelt dat die verschillen in behandeling redelijk verantwoord zijn ten aanzien van de legitieme doelstelling die wordt nagestreefd, zijnde de toegankelijkheid vrijwaren van de verstrekkingen die worden verleend met toepassing van zware medische beeldvorming. Die verstrekkingen hebben immers bijzondere kenmerken. Zij zijn essentieel voor de medische diagnose, zij mogen uitsluitend in ziekenhuizen worden aangeboden, waardoor de patiënt een beperkte keuzevrijheid heeft, en zij gebeuren met apparatuur die grotendeels door overheden wordt gefinancierd. Voorts heeft de maatregel ook geen onevenredige gevolgen, aangezien hij niet leidt tot een aanzienlijke achteruitgang van het recht op arbeid of het recht op bescherming van de gezondheid. De kritiek is bijgevolg ongegrond.

De verzoekende partijen verwijten de wetgever vervolgens dat hij een ongerechtvaardigd verschil in behandeling heeft ingesteld tussen patiënten die geen ereloonsupplementen kunnen of willen betalen en patiënten die dat wel kunnen en willen.

Het Hof merkt op dat de bestreden bepaling geen onderscheid maakt naargelang de patiënt al dan niet ereloonsupplementen kan en wil betalen. Volgens het Hof is de kritiek dan ook ongegrond.

De verzoekende partijen bekritisieren voorts de gelijke behandeling van geconventioneerde en niet-geconventioneerde radiologen.

Het Hof oordeelt dat die gelijke behandeling redelijk verantwoord is ten aanzien van de doelstelling van het vrijwaren van de toegankelijkheid van de verstrekkingen die worden

verleend met toepassing van zware medische beeldvorming. De wetgever vermocht redelijkerwijze te oordelen dat de bestreden maatregel nodig is omdat in verscheidene ziekenhuizen bepaalde van de geviseerde verstrekkingen niet meer tegen conventietarieven werden aangeboden, terwijl die verstrekkingen niet buiten ziekenhuizen mogen worden aangeboden. De maatregel heeft ook geen onevenredige gevolgen, aangezien hij geen absoluut verbod inhoudt en hij de niet-geconventioneerde ziekenhuisartsen niet de keuze ontnemt om al dan niet toe te treden tot de tariefakkoorden. De kritiek is derhalve volgens het Hof ongegrond.

Ten slotte doen de verzoekende partijen gelden dat de bestreden bepaling een ongerechtvaardigd verschil in behandeling in het leven roept tussen gehospitaliseerde en niet-gehospitaliseerde patiënten, doordat zij uitsluitend van toepassing is op niet-gehospitaliseerde patiënten.

Volgens het Hof is dat verschil in behandeling redelijk verantwoord. Gehospitaliseerde patiënten die geen ereloonsupplementen kunnen of willen betalen, kunnen die immers reeds vermijden (1) door te kiezen voor een tweepatiëntenkamer of een gemeenschappelijke kamer of (2) in geval van een opname in een individuele kamer, indien één van de specifieke uitzonderingen op de mogelijkheid om ereloonsupplementen aan te rekenen aan patiënten die opgenomen zijn in een individuele kamer, van toepassing is. De kritiek is volgens het Hof ongegrond.

2.3. De vrijheid van vereniging en het eigendomsrecht (B.35-B.47)

De verzoekende partijen werpen op dat de bestreden bepaling 1) de niet-geconventioneerde radiologen verplicht verenigt rond de tarieven uit het tariefakkoord, en 2) afbreuk doet aan het eigendomsrecht aangezien niet-geconventioneerde radiologen zo goed als geen ereloonsupplementen meer kunnen aanrekenen.

Het Hof oordeelt dat de bestreden bepaling niet raakt aan het recht van de niet-geconventioneerde radiologen om zich niet te verenigen. Daarnaast valt zij volgens het Hof niet onder het toepassingsgebied van het recht op het ongestoord genot van de eigendom. Beide kritieken zijn volgens het Hof bijgevolg ongegrond.

3. Besluit

Het Hof verwerpt het beroep.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21 | [Thomas Leys](#) | 02/500.12.60

Volg het Hof via [LinkedIn](#)